

Můj první dojem z doktorky Belindy Hensonové byl, že vypadá jako kudlanka nábožná – zelená, dlouhá a podivně poskládaná, s velkýma očima. Seděla na židli na verandě oblečená do drahých legín na jógu a přiléhavého topu v zářivě nefritové barvě. Končetiny měla spletené do složité polohy, o které jsem byla přesvědčená, že musí být děsně nepohodlná. Její obličej připomínal obrácenou dešťovou kapku – široké čelo se rychle zužovalo ke špičaté bradě. Šedostříbrné vlasy měla střižené na krátko, na nose měla posazené velké sluneční brýle, které blokovaly pozdně odpolední sluneční paprsky. Upínala pozornost na obrazovku fotoaparátu, který držela v ruce. Byl to profesionální kousek, přístroj s dlouhým teleobjektivem. Chvilí jsme s April nejistě postávaly, až doktorka nakonec zvedla hlavu naším směrem.

„Marlowe,“ řekla. „Marlowe Wexlerová.“

Zvedla jsem ruku a nesměle zamávala.

Doktorka rozmotala zauzlované končetiny a vstala. Prohlížela si mě nezaujatým pohledem a výsledný výraz její tváře naznačil, že ačkoli nejspíš čekala víc, věděla, jak se věci mají.

„Já jsem Belinda Hensonová,“ pokračovala. „A ty jsi ta, která někomu zapálila dům.“

„No,“ odpověděla jsem. „Ne tak úplně.“

Nejsem jen upřímná – jsem i skromná.

„Prý máš dobrou paměť.“

Nejspíš jsem měla říct, že mám. Přikývnout. Dát najevo, že neudělala chybu, když mě sem pozvala. Ale místo toho jsem stála jak tvrdé Y, protože neumím přijímat pochvaly. Chvilí čekala na moji odpověď, pak jemně zavrtěla hlavou. Podívala jsem se na April, ale ta se už v tichosti vypařila.

„Četla jsi příručku?“ chtěla vědět doktorka Hensonová.

Odpověděla jsem, že ano.

„Vzpomínáš si, v jakém roce byl dům postaven?“

„Mezi lety 1920 a 1922.“

„Kolik stál?“

„Čtyři miliony.“

„Jakou dietu rodina dodržovala?“

„Přírodní stravu,“ odpověděla jsem. „Podle předpisu doktora Johna Harveyho Kellogga se rodina zdržovala konzumace masa, rafinované pšenice, alkoholu, kofeinu a cukru. Typická snídaně se skládala z obyčejného jogurtu, ovoce vařeného v páře, džusu, teplého mléka, ořechových karbanátků, dušeného hrášku a švestkových chlebíčků.“

„Slovo od slova z příručky,“ řekla uznale. „Dobře. Lidé milují ty detaily o dušeném hrášku a švestkovém chlebíčku, protože je to nechutné. Ralston byl posedlý zdravím, což je legrační, protože jeho rodina podnikala v tabákovém průmyslu. Byla do značné míry součástí newyorské scény Zlatého věku, ne sice nejbohatší z bohatých, ale dost blízko.“

Ještě několik minut mě zkoušela, vyptávala se na členy rodiny, jaký druh kamene byl použitý na stavbu domu, kdo byli architekti. Začala jsem se cítit silnější v kramflecích. Kvízy mám ráda – a je snazší lidem ukázat, že si něco pamatuju, než jen říct, že to umím.

„Tak fajn,“ řekla a souhlasně přikývla. „Zdá se, že Wren Gibson ví, proč má o tvé paměti vysoké mínění.“

Takže vyučující Gibson se jmenuje Wren. Vždycky mě zaskočí, když zjistím, že učitelé mají takové věci jako křestní jména a přátele.